

Pieśń dziewiąta. Pseudohelios wyje

BIANKA ROLANDO

BIAŁA KSIĄŻKA

PIEKŁO

Pieśń dziewiąta. Pseudohelios wyje

Ksandzie, Podargu, Ajtonie i Lamposie żelazny
gdzie się podziało wasze ostre, końskie włosie
wasze gęste grzywy zasłaniające mi głębokie doły
kopane na grobowce Heliosa okrutnego wieczorem
muskularne, dźwigające mój odwłok władczy
Pociągowa wasza misja skończyła się dosyć szybko
Podkrał mi was inny bóg zachodu z brązową twarzą
Nie barwi się tak mocno przy zmierzchu czerwienią
Me słoneczne potomstwo uciekało promieniami
przed mym gniewem olbrzymim i wrzaskiem furii
Jednakże wszystkie z dala gdzieś krążyły na orbicie
Mieszkałem jako prawie trup słoneczny trochę w Italii
Mój pierwszy syn, Faeton, nie mógł patrzeć na mnie
nawet w słonecznych okularach, wybuchał płaczem
Miażdżyłem jego pneumatyczno-aerodynamiczne kości
żelazkodeskami płonącymi, krzesłami wirującymi
Jego delikatna matka, pogruchotana odwożona karetkami
karetami króla słońca, jechała na sygnale mego odrzucania
Nienawidziłem widnokregu przypisanego mi przez los
Wypalałem ich delikatne powierzchnie i wilgotne kąty
zakamarki schowane przede mną, jakoś trochę urodzajne
Faeton popęła samobójstwo w trakcie zaćmienia słońca
tak był przyzwyczajony do mojego oblicza spalającego
Widząc już tylko pustynię w owej krainie pogrzebanej
szczątki płaczące mi się między zębami i odchodami
na drodze gwiazdzistej poznałem kobietę-kometę uciekającą
podążyłem za nią w inną galaktykę i tam poślubiłem ją
koronując się jednocześnie na największego patriarchę
Me kolejne mitologiczne potomstwo to drobne księżycy
za małe, by je rozbić o siebie z hukiem, ich jęki posłyszec
Meteoryty wysyłane i przedmioty zderzane z ciałem
przy wieszaku na płaszcze przygodne, bujający się abażur
Abażur złoty był mi konkurencją w oświetleniu wnętrza
Abażur żółty, zgnieciony, bujający się wśród prerażenia siłą
Bicie po ich lekko uniesionych głowach w stronę słońca
Nikt nie jest dostatecznie godny, by spoglądać w me oblicze
gniewu i nienawiści do panoram rozpostartych wokół
Ona — kometa uciekła z dziećmi z mego widnokregu
montując markizy przeciwsłoneczne, żaluzje ciemne
Przesunął się mój ruch jednostajnej fizjologii w bok
Mieszkałem znów tam, gdzie inna strona świata się myliła
Z kolejną boginią rodziłem kolejne brzuchy nienazarte

Przychodziły do mnie, prosząc o ciepło, biłem je okrutnie
po tych ustach zdziwionych, oczekujących minuty solarium
Potłuczone żebra córki nieznośnej i syna z chorym sercem
Sikali ze strachu, gdy wracałem wieczorem do mego pałacu
Zniszczeni, płaczący, lizali swe rany po wybuchach słońca
Wpełzali pod meble włoskie z wyprzedazy zakupione
Byłem przekonany o swej nieśmiertelnej sile niszczącej
lecz pomału prawie niezauważalnie stawałem się słaby
Traciłem swe rumaki ciągnące mój rydwan spalony
ich kopyta jakoś tak tętniły w coraz większym oddaleniu
Zrzucony ze swego słonecznego powozu dotknąłem ziemi
na której już nikt nie zamieszkiwał, porzucona w pośpiechu
Zdychałem przez kilka lat, doczekawszy niepełnosprawności
Zachowałem swój jad ukryty między zmarszczkami na zapas
by starczyło do końca tego niszczenia wszelkich przejawów życia
Me mroczne panowanie i regulacja buntów żelaznym drągiem
zanikało jakoś i bladło, znikał mój ostry blask z powidokami
W domu starców nikt nie chciał się mną zajmować i doglądać
Każdy się mnie bał, opowiadałem im o mym niszczycielstwie
o tych zależnych i zaciemnionych, powoli wzrastających w cieniu
Opowiadałem, jak odchodził Faeton pierwotnie niszczonego
po miękkościach odsłoniętych, po miękkościach zasłoniętych
Pielęgniarki chowały twarze, a chłopcy ze wstrętem spoglądając
życzyli mi wszystkiego najgorszego, dużo chorób w dniu imienin
podawali mi papierosy, czekając, aż zgasnę, charcząc w dymie
Z czasem zmieniłem się w *czerwonego olbrzyma*¹ obrzękniętego
Nowotwór wpompował w me ciało wiele powierza i wodoru
choć leżałem, umierając, byłem znów najmaszywniejszy, potężny
W samo południe, gdy słońce było najwyżej, pojękując, odchodziłem
Jak umrę, wszystko zgaśnie, potężne bóstwo zasypia ze wszystkim
w grobie wraz z rodziną żywcem pochowaną, wraz ze służącymi
i psami, i z wężem ogrodowym, programem telewizyjnym na piątek
Miękki zastrzyk przeciwbólowy kołysał się we mnie łagodnie
Łuski węża ogrodowego pokryły me oczy, oddech ustał w ciszy
Wtedy poczułem pierwszy raz lęk, zmuszał mnie do uciekania
odrzucając moje zewnętrzne warstwy, zachował się tylko środek
Jądro, skondensowane w środku mym, okazało się skarłowaciałe
Zostałem zdetronizowany, pośmiertny zamach stanu i ścięcie głów
Nagle zrozumienie uderzyło mnie w brzuch najgłębszy, w biskopt
Uciekłem jak najdalej od tych szepcących uciążliwie
w wielkim pośpiechu, hysterii dotarłem tu, do królestwa strachu
zsiadając się ciągle przed sobą — przed nadchodzącym czarnym karłem²
Zbity do mego wnętrza, nigdy się nie poszerza ani zwęża
Przypominam sobie płacze nieustające za mną, za okrutnym
że był taki ohydny, już prawie nie wspomina się go przy obiedzie
Jakieś charczące huki tylko określają moje pochodne kształty
ktoś ciągle śpiewa głosami mych ofiar w tle, naśladując idealnie
Przypomina mi ich strach przed nadchodzącym Pseudoheliosem
zamykane przede mną żółte drzwi do pokoju, drzwi do piekła
które i tak wyważę, i wejdę do tej szczeliny, i zmieszczę się tam

¹czerwony olbrzym — nazwa gwiazdy będącej na schyłkowym etapie ewolucji. Nazwa pochodzi od ich barwy i zwiększających się rozmiarów/ [przypis autorski]

²czarny karzeł — hipotetyczny końcowy etap życia gwiazd. Gwiazda przestaje świecić, stając się w ten sposób zimnym *czarnym karłem*. [przypis autorski]

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z *Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur*.

Ten utwór jest udostępniony na licencji *Licencja Wolnej Sztuki 1.3*.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na *Licencji Wolnej Sztuki 1.3*.

Fundacja Wolne Lektury zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w *Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur*. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/rolando-piesn-dziewiata-pseudohelios-wyje>

Tekst opracowany na podstawie: Bianka Rolando, Biała książka, Wydawnictwo Świąty Wojciech, Poznan 2009.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez fundację Nowoczesna Polska z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów autora. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Kopec, Jan Szejko, Paulina Choromańska, Paweł Koziol.

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Wolne Lektury – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1,5% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Wolne Lektury, KRS 0000070056.

Wspieraj Wolne Lektury i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).